Își păstrează bine averea numai cel care a dobândit-o cu sudoarea frunții

On Aprilie 22, 2012

Privește dincolo de "granițele pământului" pentru a-ți descoperi măreția interioară, luând ca reper de autosugestionare experiența de transformare a materiei prin înnoirea minții.

"Nu sunt pentru moșteniri prea mari, spusese odată Alfred Nobel în cercul fraților și nepoților săi. Viața ne arată că cei care au moștenit averi mari n-au știut niciodată să se folosească bine de ele. Au dus o viață lenevoasă, au căzut în destrăbălare și au ajuns la degenerare, ruină și moarte. Averile mari, câștigate prin moștenire nu prin muncă, sunt dezastruoase pentru cei ce le moștenesc. Ei își pierd orice energie, orice putere de viață, orice îndemn la străduințe și la creație.

Puterea noastră, noi, oamenii, am dobândit-o luptând din greu împotriva naturii dușmănoase. Nici sărăcia nu e bună, ea slăbește pe om, îl umilește și-l lăsa pradă tuturor bolilor și păcatelor. Urmașilor ar trebui să li se lase numai o mică parte din averea părintească, atât cât e nevoie ca să înceapă a se strădui ei înșiși, de a-și croi singuri drumul în viață. Își păstrează bine averea numai cel care a dobândit-o cu sudoarea frunții.

Avea numai 63 de ani. La deschiderea testamentului se văzu că savantul depășise gândului lui întâi: de a lăsa un premiu care să fie dăruit, o dată la cinci ani, drept răsplată pentru lucrarea cea mai umanitară. El lăsase uriașă lui avere de peste 30 de milioane coroane de aur pentru binele întregii omeniri. El se gândise nu numai la stârpirea războaielor dintre popoare, dar și la progresul ei tehnic, științific. În timpul vieții mărturisise adesea credința că pricină tuturor războaielor trebuie căutată în suferințele și mizeria a prea multe milioane de oameni. Înlăturând lipsa, se înlătură pricina cea mai de seamă a neînțelegerilor dintre oameni. Iar sărăcia nu poate fi înlăturată decât prin progresul tehnicii și răspândirii științei."

Leadership: Poți să ajungi la o dimensiune spirituală maximală prin valorificarea potențialului științific pe care-l reprezintă "transformarea materiei în spirit", încât să produci o dezvăluire a ceva necunoscut înainte?

Ceea ce aș dori să spun în cele ce urmează s-ar putea numi comentarii filozofice pe marginea observației realiste a marelui savant Alfred Nobel. Le voi alătura și câteva observații personale pentru a face pregnantă ideea că cine deține o avere, fără să fi avut reușite pe planul descoperirii și creației, nu se va putea numi niciodată savant, deci nu va reuși să facă trecerea de la etapa naivă a cunoașterii la dimensiunea științific-revelatoare în care înțelegerea apare ca rezultat al unui proces de dezvăluire a ceva necunoscut înainte.

Banii nu te vor ajuta să înveți o cultură sau să-ți imaginezi transformarea materiei în spirit și a spiritului în energie creatoare.

Omul de știință își arată forța în împrejurările unei vieți grele, de multe ori tumultoase, unde profunzimea și dimensiunea potențialului științific apar ca un fel de compromis între confort și off-road, un compromis între diferitele interese și principii. Ei acordă prioritate unora în defavoarea celorlalte. A venit momentul să ne gândim că, deocamdată, la chestiuni tehnice, puțini reușesc să facă diferența dintre a fi bun și a fi strălucit, mai ales dacă luăm în calcul numeroasele eșecuri prin care trebuie să treacă cineva înainte de a deveni savant.

Priviți în jur, majoritatea oamenilor urmăresc să obțină stabilitatea financiară, încercând să-și asigure banii de pensie. Alții, chipurile mai înalți în drepturi, își etalează cu mândrie accentul de pură opulență si exuberanță magică, și încă cu ce bun gust: mașini scumpe, vacanțe

exotice scumpe, plăceri de moment scumpe. Dar oare se ascunde în sufletul lor vreuna din acele descoperiri incredibile, invenții geniale, care vor schimba lumea?

A produce o dezvăluire a ceva necunoscut înainte, poate însemna să dai forma unei idei aproape paradoxale: o combinație reușită între rigoarea unei abordări care surprinde un transcendental comun și rodul unei gândiri mistice.

De fapt, știința este o experiență de transformare a materiei prin înnoirea minții. Este o experiență vie de împlinire spirituală efectivă, tradusă prin mențiunea biblică: *"Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră."*

Singurele "comori în cer" nu sunt aurul sau pietrele prețioase, pe care le adăpostește pământul. Acestea din pământ sunt, doar pe pământ sunt întrebuințate și tot în pământ sfârșesc, într-o formă sau alta.

Însă adevăratele comori din cer sunt rezultatul acțiunii minții: creație, descoperire și inventică. Nu degeaba crucea biblică este rezultatul interacțiunii minții, sufletului, mediului și ființei noastre biologice, în proporții individual diferite.

Așadar, ca și concluzie, voi lăsa cuvintele lui James Allen să spună totul: *"Numai gândirea cutezătoare, când se aliază cu hotărârea, devine forță creatoare. Chiar și cel mai slab suflet care își cunoaște slăbiciunea, dacă el va crede în adevărul că puterea poate fi dezvoltată numai prin efort și exercițiu, și dacă își va începe strădaniile imediat, și dacă va adăuga efort peste efort, răbdare peste răbdare, atunci el se va dezvolta continuu și în cele din urmă va capăta o forță divină."*

A produce o experiență vie de împlinire spirituală efectivă înseamnă să duci actul de creație la nivelul de descoperire, nu un act impus, ci un act constituit în prezența acelui puternic imbold dat numai și numai de pasiune.

Își păstrează bine averea numai cel care a dobândit-o cu sudoarea frunții, mai ales dacă luăm în considerare zicala că omul care nu-L cunoaște pe Dumnezeu este un eșec în ciuda tuturor succeselor lui.

Deci, să considerăm că numai cine îmbrățișează știința (actul de creație, procesul de descoperire și pasiunea pentru inventică) va putea dobândi acea experiență vie de împlinire spirituală efectivă, chiar și cu prețul eșecurilor nenumărate date de Dumnezeu ca să-i testeze credința.

* Notă: Drumes, Mihail - Povestiri despre cutezători, Editura Ion Creangă, 1989.

Source: https://neculaifantanaru.com/isi-pastreaza-bine-averea-numai-cel-care-a-dobandit-o-cu-su